

Spoštovani kristjani in vsi ljudje dobre volje!

Po možnosti naj bolniki, ki prihajajo na zdravljenje v bolnišnico, že doma opravijo spoved, prejmejo sv obhajilo in, če je bolezen resna, tudi bolniško maziljenje. Tako ostanejo tudi v času zdravljenja na poseben način povezani z domačo župnijo in domačim duhovnikom. Obenem pa se tako tudi duhovno pripravijo na življenje v bolnišnici, ki ni vedno lahko.

Vsak bolnik v bolnišnici, ki čuti in želi prejeti zakramente, lahko popolnoma svobodno izrazi željo, da ga obišče bolnišnični duhovnik.

Bolnikom, ki sami ne morejo prositi za ta obisk, naj pri tem pomagajo svojci ali njihovi najbližji. Za pomoč pri tem pa se bolniki in svojci lahko obrnejo tudi na zdravstvene delavce, predvsem oddelčne medicinske sestre.

“Marija je za vse nas znamenje, ki se mu moramo pridružiti.

Kristjani smo romarji, kot je bila to tudi Marija, ki je odhitela k svoji teti Elizabeti.

Že ona spozna Marijo kot tisto, ki je znamenje, polno življenja.

Ona sama daje življenje.”

škof, msgr. Franc Šuštar na praznik Marijinega Vnebovzetja v Olimju 2019

Izdala: Bolniška župnija, Trubarjeva cesta 80, 1000 Ljubljana
Dežurna številka: 041/613-378
Odgovarja: p. Vladimir Rufin Predikaka, kpl.

5

G
L
S
A
S
U
P
N
Ž
M
-
U
-
M
-
S
-
K
-
S
-
M

Beseda tolažbe

ROŽA SKRIVNOSTNA

V preteklih dveh »sušnih« letih smo si zelo želeli, da bi se ta mučni virus izničil in da bi v Cerkvi lahko zopet s celimi pljuči in vsem srcem zadihali. Zato se Bogu in Materi Božji zahvaljujemo, da smo smeli naš največji praznik – Veliko noč praznovati prav tako milostno kot v tistih »dobrih starih časih«. In sedaj se, veseli ker je Jezus res vstal, malo razglejmo po naravi. Vse že cveti,

zeleni in poganja. Zavemo se, da je pred nami najlepši mesec v letu, Marijin mesec maj. V vsakem cvetu opazimo kako se narava veseli življenja. Poglejmo še malo v svoje srce in ugotovili bomo, da se tudi v njem prebujata veselje do življenja. Zato ne gledamo z negotovostjo v prihodnost. Z nami je namreč MATI, ki nas z vso ljubeznijo varuje. Prihaja iz nebes, da nam kaže pot, ki jo moramo prehoditi; pot molitve in pokore. Vabi nas k notranjemu spreobrnjenju in v zavetje svojega brezmadežnega srca, kjer vedno sije žarek upanja. Njeno materinsko srce želi rešiti vse ljudi v vseh deželah sveta. Med nas stopa, da bi nam pomagala ozdraviti. Stopa po naših poteh, da bi rešila vse svoje uboge, zablodele, bolne, izrinjene, ranjene in zapuščene otroke.

Ko se je leta 1947 v italijanskem mestecu Montichiari vidkinji Pierini Gilli prikazala devica Marija s tremi prelepimi rožami na prsih, ji je razodela pomen teh cvetov. Bela roža pomeni duha molitve, rdeča duha zadoščevanja in pripravljenosti na žrtev in zlata duha pokore.

Maj
2022

V svojih prikazovanjih je med drugim tudi potožila, da je njen Sin že naveličan vseh žalitev, ki so zagrešene proti sveti čistosti. Dejala je še: »Hotel je poslati kazni potopa, vendar sem GA prosila, da naj še enkrat izkaže usmiljenje.« Pri sedmem prikazovanju, 8. decembra 1947 je Mati Božja vidkinji rekla: »Jaz sem brezmadežno spočetje, sem Marija milosti in Mati svojega Božjega Sina Jezusa Kristusa. Želim, da se me naziva in časti kot ROŽO SKRIVNOSTNO in da se vsako leto 8. decembra med 12. in 13. uro slavi ura milosti za ves svet. Če bodo dobri ljudje v tej uri molili za svoje grešne brate, bo moj božji Sin Jezus izkazal svoje velike milosti. Podobno kot v Lurdu se je tudi to prikazovanje zgodilo malo vstran od prvih prikazovanj. V kraju Fantanella je leta 1966 Mati Marija, po navodilih svojega božjega Sina, podelila studencu, ki izvira pod cesto, čudežno moč ozdravljenja. Tako kot na prvo milostno mesto prikazovanj ROŽE SKRIVNOSTNE, se tudi k temu izviru zvesto zatekajo mnogi verniki. Dogajajo se velika čudežna ozdravljenja. 13. maja 1982 je vidkinja Pierine od Matere božje dobila sporočilo, ki je še kako aktualno tudi za današnji čas. Marija je dejala: »Moj Božji sin Jezus je vedno poln ljubezni. Vera, upanje in ljubezen prinašajo v srca mnogo luči. S svojim sinom Jezusom razširjava svoje roke in odpirava svoji senci, da podariva najinim otrokom obilne milosti.« Ne samo v teh milostnih krajih, mati Marija je z nami vedno in povsod. Priporočajmo se ji, gotovo nam bo izprosila milosti pri Bogu. Verujmo da nas bo uslišala, toda ne po našem zasluženju, temveč po dobroti Njenega materinskega srca. Prosimo jo za ves raztrgan svet, naj med ljudmi zavladata mir in spreobrnjenje. Prosimo jo, naj obilno obudi duhovniške poklice, da bodo novi duhovniki s svetim življenjem in gorečo vnemo po vsem svetu oznanjali vero v Jezusa Kristusa. Marija je med nas prišla, da nam prinese ljubezen, slogo in mir. Njena Materinska ljubezen želi objeti vse človeštvo. Potrebna so le dela ljubezni do bližnjega, predvsem do bolnih. Zaupajmo naši Nebeški materi! Še posebej v Marijinem mesecu maju se priporočamo naši Kraljici majniški. Ona nam vedno obljublja da bo odprla vsa okna in vrata, da se bodo vsi stiskani in ranjeni lahko z zaupanjem zatekli v Njeno brezmadežno srce ter v presveto srce njenega sina Jezusa. Ko bomo v roke vzeli cvet šmarnice in zaznali njen čudoviti vonj, vedimo da nas Mati čaka in vabi kjerkoli smo, pa četudi le v tem majhnem cvetu.

Teja Prapotnik

FATIMSKA MATI BOŽJA

Lucija, najstarejša izmed fatimskih vidcev, je štela komaj deset let, ko se je Devica Marija pastirčkom prvokrat prikazala 13. maja 1917; njena sestrična Jacinta in

bratranec Frančišek sta bila stara sedem oziroma osem let. Pred tem prikazanjem se je zgodilo še neko drugo: leta 1916 se jim je trikrat na kraju, imenovanem Loca do Cabeço, prikazal angel, ki je najprej samega sebe imenoval Angel miru, kasneje pa Angel Portugalske. Angelova navzočnost je v otrocih pustila globoko sled. Prvič je angel pokleknil, se priklonil s čelom do tal in trikrat ponovil: »Moj Bog, verujem, častim, upam in ljubim te! Prosim te odpuščanja za tiste, ki ne verujejo, ki te ne častijo, ki ne upajo in te ne ljubijo.« Sestra Lucija pripoveduje: »Nihče ni pomislil, da bi spregovoril o tem prikazanju ali da bi skrivnost zaupal komu drugemu; molk je zavladal sam od sebe. To je bila tako globoka osebna milost, da je bilo težko o njej spregovoriti tudi najmanjšo besedo. Odtlej so otroci vedno, ko je bilo mogoče in niso bili drugim na očeh, ponavljali molitev tako, kot so videli moliti angela.« Leto 1917 je bilo posebno. Evropa je bila v vojni. V nedeljo, 13. maja, so v nekem skritem kraju v Serri do Aire v osrednji Portugalski trije otroci gnali svojo čredo na pašo, potem ko so prišli od svete maše. Napotili so se k pašnikom v Cova da Iria. Čredo so gnali proti zgornjemu delu posestva, na vrh griča. Tam so s pogledom pazili na ovce, medtem pa so se igrali. Bilo je opoldne. Nenadoma so pred seboj sredi velikega sija svetlobe, ki jih je obdala, zagledali prelepo Gospo, ki se je bleščala močneje od sonca. Od maja do oktobra je sledilo šest Marijinih prikazovanj. Naročila jim je, naj vsak dan molijo rožni venec in naj opravljajo pokoro. Slednje je otroke tako prevzelo, da so iskali vse možne načine za pokoro in izkoristili vsako drobno žrtev, za katero se je ponudila priložnost.

Ob tretjem prikazanju, 13. julija, je Marija naročila posvetiti Rusijo njenemu brezmadežnemu Srcu. Ob tem prikazanju je Marija dejala: »Kadar molite rožni venec, na koncu vsake desetke recite: O Jezus moj! Odpusti nam, obvaruj nas peklenskega ognja, privedi v nebesa vse duše in pomagaj še zlasti tistim, ki so najbolj pomoči potrebne.«

Ko se je 13. oktobra Gospa prikazala zadnjič, jim je povedala, da je Devica rožnega venca in da želi, da se na tem kraju postavi kapelica v njeno čast. Že šestič je priporočila, naj nadaljujejo z vsakodnevno molitvijo rožnega venca. Tedaj se je zgodil sočni čudež, katerega priča je bilo kakšnih sedemdeset tisoč ljudi, ki so prišli v globel.

Fatimsko sporočilo, sporočilo upanja v zelo težkih časih, vključuje vesoljno krščansko zahtevo: potrebno je Gospodu zadoščevati za vse storjene grehe, opravljati pokoro, moliti rožni venec, širiti pobožnost do brezmadežnega Marijinega Srca in veliko moliti za papeža.

Adrijana Šmid Marjanović